

עדותה של אלה אברמוביץ':

נולדה בשנת 1925 בסוכות שמחת תורה. משפחה בעלת 6 נפשות שלושה אחים, אחות יחידה (הנק, דוד, אלה וברלה (דוב)), אמא ואבא. מתגוררים בפולין. בתחילת המלחמה בת 13. אימה ואחיה (הנק, דוד וברלה) נלקחו על ידי הנאצים, לא היה ידוע לה לאן. הנק אחיה הבכור היה אז בן 18 שנלקח למחנה עבודה. ברלה אחיה הקטן שהייתה מחוברת אליו מאוד, היה אז רק בן 11. אלה החביאה את אביה במרתף מתחת לשטיח וכיסאות. למרות הסכנה, אלה יצאה ללא טלאי למכור דגים ולנסות להשיג מעט כסף.

לאחר מספר חודשים גרמני SS באו לבית שלהם ולקחו אותה. היא נלקחה והם עמדו בשורה ואמרו להם שהם נוסעים לעבודה והם האמינו אבל זה לא היה נכון. הם נסעו לאושוויץ בלי אוכל ומים הרבה שעות ברכבת ושם עשו להם מיון מי לגזים ומי לעבודה.

היא הייתה מיועדת לטור הגזים. אלה הלכה לכיוון טור זה אך הבינה שאין משם דרך חזור ובליבה אמרה שהיא לא תיכנס לטור הגזים ושהנאצים לא ינצחו אותה. לכן עשתה כאילו היא קושרת שרוכים ואז עברה לטור השני מצידה הימני אל הטור לעבודה. הקצין ששמר שמה ריחם על סבתא בגלל האומץ והשאיר אותה בטור העבודה ולא שלח אותה לגזים. הם נסעו למחנה עבודה "גרינברג" בגרמניה. במחנה עבודה הם עבדו במתפרה במשך 12 שעות ביום ולפעמים גם יותר, גם כאשר היו חולים בארבעים מעלות חום. הם אכלו רק מרק, תפוחי אדמה ודלעת ולעיתים גם אכלו שלג והיו גונבים קליפות של תפוחי אדמה. הם היו מתרחצים מדי פעם ללא סבון, או עם סבון עשוי דם ועור. אלה ישנה בבית ענק עם 200 בנות בתוך המחנה, ועם מיטות קומותיים דקות. סגרו אותם בגדר על מנת שלא יברחו. אחרי 3 שנים שבהם אלה הייתה במחנה עבודה הרוסים באו לנסות לשחרר אותם אבל הם לא הספיקו לשחרר אותם מכיוון שהגרמנים הוציאו אותם ממחנה עבודה לצעדה ברגל שאורכה כ-150 קילומטר. אלה הייתה רק עם שמלה דקה וכפכפים בשלג בזמן הצעדה. לאחר גרינברג הם הלכו בצעדה אל ברגן בלזן והיו שם במשך שנה. שם לא היה מה לאכול - רק 150 גרם לחם ביום וקופסת סרדינים. באחד הימים הצבא דפק בדלת החדר בברגן בלזן ואלה לא הבינה באיזה סוג צבא מדובר. לאחר שהתברר כי אלה היו הבריגדה היהודית, הם חילצו את אלה ומי שהיה איתה מהמקום וכולם התחילו לשיר את התקווה. הבריגדה היהודית אמרה שתעזור להם לעלות לארץ ישראל. אלה עלתה לבדה לארץ ישראל באוניית "תל חי". הבריטים היו באותה תקופה בישראל ולא נתנו לשורדי השואה להיכנס. חלק חזרו וחלק המשיכו למחנה עתלית למעצר, אלה הייתה שם ולאחר מספר ימים שחררו ולקחו אותם לקיבוץ כינרת. אלה נשארה לבדה אחרי השואה. היא אינה ידעה מה עלה בגורל משפחתה. אך כיום היא יודעת שלצערה הם לא שרדו, ומתוך משפחה גדולה בעלת שישה נפשות היא היחידה ששרדה.

רפלקציה:

הפרויקט היה מסע מטלטל ומשמעותי עבור כל אחת מאיתנו . מהרגע שבו בחרנו להתמקד בעדותה של אלה אברמוביץ , ידענו שאנחנו נוגעות בסיפור עצום ורגיש . תהליך העבודה על הסרטון היה אינטנסיבי ומרגש . ניסינו להבין את העולם שבו חיה הניצולה . רצינו ליצור סרטון שיעביר את עוצמת הסיפור , את הכאב ואת התקווה . האתגר הגדול ביותר היה למצוא את האיזון הנכון בין נאמנות לעדות ובין יצירת סרטון שיהיה נגיש לכלל ומשפיע . בנוסף הזמן היווה קושי קטן ולכן היינו צריכים לנהל את הזמן נכון וביעילות על מנת להפיק את המיטב ולהכין סרטון המשקף את הסיפור בצורה הטובה ביותר במהלך העבודה התמודדנו עם רגשות עוצמתיים . היו רגעים שבהם הרגשנו עצב , כעס ותסכול . הבנו את החשיבות של זיכרון השואה , ואת האחריות שלנו להעביר את הסיפור הלאה . ההיבט היצירתי של הפרויקט היה מאתגר ומרתק חיפשנו דרכים ויזואליות להמחיש את העדות, תוך שמירה על כבוד לניצולה ולסיפורה . בחרנו להשתמש בצילומים ומוזיקה שיתאימו לאווירה לתקופה . העבודה הקבוצתית הייתה חוויה מעצימה למדנו להקשיב אחת לשנייה לחלוק רעיונות ולקבל ביקורת בונה . הבנו ששיתוף פעולה הוא המפתח ליצירת סרטון משמעותי .

משוב אישי:

המשוב של תמר-

במהלך העבודה על "זיכרון מתחדש" חוויתי תהליך משמעותי ועמוק. בחירתה של קבוצתנו בעדותה של אלה אברמוביץ אפשרה לי להיחשף לסיפור אישי עוצמתי ומרגש, שהמחיש את הזוועות שעברה במהלך השואה ואת הכוחות האדירים שנדרשו לה כדי לשרוד.

בתחילת התהליך הרגשתי התרגשות מהמשימה אך גם אחריות גדולה. ידענו שעלינו להעביר את סיפורה בצורה מכבדת ומדויקת, כך שהמסר החשוב של אלה יגיע לצופים. התהליך כלל קריאה מעמיקה של העדות, הבנת הפרטים והדגשת הרגעים המשמעותיים ביותר בחייה בתקופת המלחמה.

העבודה בקבוצה הייתה חיובית ומועילה. כולנו שיתפנו פעולה, תרמנו רעיונות וניסינו יחד למצוא את הדרך הטובה ביותר להציג את הסיפור בצורה ויזואלית מרגשת. אחד האתגרים היה לצאת לצילומים בחוץ ולוודא שהתוצאה תשקף את עוצמת החוויה של אלה. ההחלטות הקבוצתיות היו לעיתים מאתגרות, אך למדנו להקשיב זה לזה ולשלב את הרעיונות של כל חברי הקבוצה כדי להגיע לתוצאה מיטבית.

במהלך הצילומים עצמם, חוויתי רגעים של עצב והזדהות עמוקה עם סיפורה של אלה. במיוחד נגע ללבי הקטע שבו תיארה כיצד הצליחה להימלט מטור המיועדים לגזים, זהו רגע שבו האומץ שלה בא לידי ביטוי בצורה יוצאת דופן. הרגשתי גאווה לקחת חלק בפרויקט שמנציח את סיפורה, וידעתי שהעבודה שלנו היא לא רק משימה לימודית, אלא גם שליחות להעברת זיכרון הדורות הבאים.

לסיכום, העבודה הייתה עבורי חוויה מעצימה, מרגשת ומשמעותית. היא חידדה בי את ההבנה של חשיבות הנצחת סיפורי השורדים ותרמה לי רבות גם ברמה האישית. אני מודה על ההזדמנות לקחת חלק בפרויקט חשוב זה, ומקווה שהסרטון שהכנו יעביר את המסר החשוב של זיכרון, אומץ ותקווה.

המשוב של מאיה-

במשך הפרוייקט של "זיכרון מתחדש" עברתי תהליך משמעותי מאוד, חווייתי, מרגש, מעמיק ומלא בלמידה. היה לי מאוד מהנה לעבוד עם חברות. זאת חוויה שאני לא אשכח.

הפרוייקט שלנו של "זיכרון מתחדש" מבוסס על עדותה של סבתא רבא שלי והיה לי כבוד לראיין ובסופו של דבר גם לעבוד עם חברות ולהנציח ולהעביר את עדותה את הדורות הבאים על מנת שלא ישכחו הסיפורים.

בתחילת הפרוייקט, הרגשתי התלהבות וציפייה. היה לי ברור שאני רוצה להביא את הסיפור האישי של סבתא שלי לידי ביטוי, אבל יחד עם זה, הייתי מודאגת מהאתגרים הצפויים. התהליך החל בהכנת שאלות וראיונות. ידעתי את עדותה אך לא לעומק ופרוייקט זה נתן לי אפשרות והזדמנות אמיתית לדעת מעבר ולעומק. כל תיאור נחרת לי בזיכרון והעביר לי את הכאב, החוסן והתקווה.

כשהתחלנו לעבוד ממש ראיתי את העדות מתעוררת לחיים. היה מאוד קשה להחליט לאילו רגעים לתת יותר צומת לב ולאילו פחות - כי כולם חשובים מאוד. בסיום הפרוייקט הרגשתי גאווה אינסופית, משמעות אדירה, תחושת הישג ושביעות רצון. לא רק שהעברנו את עדותה האישית של סבתי, אלא גם למדתי רבות על עצמי, על חברותיי, על משפחתי ועל חשיבות שימור והעברת העדויות של שורדי השואה.

אני מודה רבות על הזכות שנפלה בחלקי לקחת חלק בפרוייקט "זיכרון מתחדש" ולהחיות מחדש את עדויות שורדי השואה ובפרט את עדותה של סבתא שלי.

המשוב של נועם-

הפרוייקט "זיכרון מתחדש" היה עבורי חוויה משמעותית ומרגשת, שבה התעמקנו בעדותה של ניצולת השואה אלה אברמוביץ', סבתה של מאיה, ויצרנו סרטון שמעביר מסר חשוב מסיפורה. במהלך התהליך, נחשפתי לעומק הרגשי והאישי של העדות, מה שהעצים את תחושת האחריות שלי לספר את הסיפור בצורה טובה ומדויקת והדגיש את החשיבות של העברת עדויות הניצולים לדורות הבאים. יצירת הסרטון הייתה מאתגרת אך גם מלמדת מהכתיבה, העריכה ועד ההבעה הוויזואלית של הרגש והמשמעות. ניסיתי לא רק לספר את מה שקרה, אלא לגרום לצופים להרגיש, להזדהות ולחשוב. מעבר לכך, העבודה הקבוצתית הייתה חווייתית מאוד וגם תרמה רבות לתהליך. שיתוף הפעולה עם חברותיי לקבוצה איפשר לנו לחלוק רעיונות, לשמוע דעות שונות ולהעשיר את הסרטון בתובנות מגוונות. כל אחד הביא את החוזקות שלו וכך הצלחנו ליצור תוצר איכותי ומרשים. האתגרים שהתעוררו בעבודה המשותפת, כמו תיאום בין כולם, זמנים והחלטות משותפות, לימדו אותי על חשיבות ההקשבה, הוויתור ההדדי והעבודה בצוות.

בנוסף, החוויה הזו הייתה עבורי אישית ומרגשת. הרגשתי שאני לא רק לומדת על השואה אלא גם תורמת להנצחתה, בדרך שיכולה לגעת באנשים אחרים ולהעביר את הזיכרון לדורות הבאים.

לסיכום, הפרויקט חיזק בי את ההבנה שהזיכרון אינו רק סיפור מהעבר, אלא מסר שחשוב לשמר ולהעביר הלאה. אני מסופקת מהערך שהפקתי מהעבודה הקבוצתית, ובתוצאה הסופית. אני מקווה שהסרטון יצליח לגעת ולהשפיע.

המשוב של מורן -

העבודה על הסרטון בנושא השואה הייתה חוויה מאוד משמעותית ומיוחדת בשבילי. בהתחלה לא ידעתי איך אני ואחרות נוכל להעביר את כל מה שאנחנו רוצות להגיד על נושא כל כך כבד וחשוב, אבל ככל שעבר הזמן, התהליך הפך להרבה יותר מעניין ומרגש.

העבודה עם שאר הבנות הייתה מאוד משתפת, כל אחת הביאה את דעתה, וזה היה מאוד כיף לראות איך כל אחת מוסיפה משהו אחר וייחודי. היכולת לשלב את העדות של אלה אברמוביץ' בסרטון הייתה רגע מאוד חשוב בשבילי. לשמוע את הסיפור שלה ולהבין את המשמעות של הזיכרון שלה כלפי כל מה שהיא עברה, עזר לי להבין כמה חשוב לשמור על הזיכרון הזה לדורות הבאים.

העבודה גם גרמה לי להרגיש קצת יותר קרובה לניצולי השואה, ועזרה לי להעריך יותר את החיים שאני חיה. מעבר לזה, הרגשתי גאווה שעשינו משהו שיכול לגעת באנשים ולהזכיר להם את הזוועות שהיו. בסופו של דבר, אני חושבת שעשינו עבודה שמכבדת את הזיכרון של הניצולים, ואני מקווה שגם מי שיצפה בסרטון ירגיש את זה.

לסיכום, הייתה לי תחושת סיפוק מאוד גדולה בסיום העבודה, ואני מרגישה שהצלחנו להעביר את המסר בצורה משמעותית ומרגשת.

המשוב של לאה-

הפרויקט "זיכרון מתחדש" היה עבורי חוויה עמוקה ומעצימה. לעסוק בסיפורה של אלה אברמוביץ', סבתא של מאיה, זה לא היה רק ללמוד היסטוריה, אלא לפגוש עולם שלם של כאב, חוזק, ואומץ. מהרגע שנחשפתי לעדות שלה, הרגשתי שהמשימה שלי היא לא רק לספר את הסיפור, אלא לגרום לו להישמע, להשאיר בו חותם, ולוודא שהוא ימשיך הלאה.

תהליך יצירת הסרטון היה מלא מחשבה ורגש. מעבר לבחירת הקטעים הכי משמעותיים ולעריכה שלהם, היה לי חשוב להעביר את התחושה שמאחורי המילים. איך גורמים לצופים לא רק לשמוע, אלא להרגיש? איך מעבירים את הכאב, את ההישרדות, את התקווה? אלה היו השאלות שליוו אותי לאורך כל הדרך.

עבודה בקבוצה הוסיפה לתהליך רבדים נוספים. כל אחת הביאה איתה רעיונות, נקודות מבט שונות ודרכי חשיבה מגוונות. לפעמים זה היה מאתגר – לשלב דעות שונות, להתגבר על חוסר הסכמות – אבל בסופו של דבר, זה רק חיזק את התוצר. שיתוף הפעולה עזר לנו ליצור משהו שלם יותר, משמעותי יותר, כזה שמורכב מכל מה שכל אחת מאיתנו יכלה לתת.

יותר מהכל, החוויה הזו גרמה לי להבין עד כמה חשוב לשמר את הזיכרון. לא רק כמטלה, לא רק כסיפור, אלא כאחריות. אני גאה בתהליך שעברתי, במה שלמדתי, ובעיקר בתוצאה. אני מקווה שהסרטון שלנו יצליח לגעת באנשים ולהזכיר להם שזיכרון הוא דבר חי, שצריך לשמור ולהעביר הלאה.